

jeg kan give dem, men nogle Ord bør jeg dog vist henvende til det ærede Medlem.

Jeg maa da først sige, at hvad der er sagt under Valgkampagnen paa forskellige Steder, kan jeg naturligvis ikke i Øjeblikket have nogen grundet Mening om. Det ærede Medlem hentydede til, at der var blevet sagt, at Statskassen var i en særdeles gunstig Forfatning, og at jeg ved mine tidligere Udtalelser ogsaa havde givet Grund til at tro dette. Jeg synes ikke, de Udtalelser, jeg brugte i Gaar ved Lovforslagets Fremsættelse, gaar derimod. Jeg kan ikke se rettere, end at en Statskasse, som i Øjeblikket tæller 250 Mill. Kr. eller mere, som den talte den 1. Maj, har vi her i Danmark ingen Sinde kendt Mage til. Jeg ved intet Øjeblik i dansk Finanshistorie, i alt Fald saa længe som vi har haft konstitutionelle Tilstande, hvor Statskassen har naaet et saadant Beløb, og det paa en Tid, hvor der dog anvendes større Midler til Statsudgifter end nogen Sinde tidligere, og hvor Forholdene ikke kan siges at være økonomisk gunstige for Landet. Det maa jeg dog have Lov til at anføre som noget betydningsfuldt og som noget, der med Hensyn til de finansielle Forhold er af den allerstørste Vægt. Jeg sagde i Gaar, at Statskassens Beholdning havde den 1. Maj — jeg har ikke Opgørelse for nogen senere Dato — været omkring 250 Mill. Kr.. Jeg fraregnede, som jeg synes, man er pligtig til, de 25 Mill. Dollars eller, omsat i danske Penge, 87 Mill. Kr., som udbetaltes af de nordamerikanske Fristater ved Overdragelsen af de vestindiske Øer. Men tilbage bliver altsaa 168 Mill. Kr. Selv dette Beløb er jo dog ganske overordentlig betydningsfuldt for Øjeblikket, og et Beløb, hvorom jeg ogsaa kan sige, at man aldrig tidligere har kendt noget lignende. Dette har jeg sagt ved Finanslovbehandlingen i Foraaret, og jeg tillader mig at sige det nu. Det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem kan modsige det, thi Tal er jo stærke Krabater, og de taler imod det ærede Medlem, hvis han mener, at man ikke har Lov til at regne med i dette Tilfælde, at Kassebeholdningen nogenlunde opvejer Statsgældens Forøgelse. Det er sandt, at Statsgælden er forøget med 300 Mill. Kr. i de 4 Krigsaar eller vil være forøget med dette Beløb i 4½ Krigsaar, vil jeg hellere sige, idet jeg regner med, at Beholdningen skal vare til den 31. Marts 1919. Men det er altsaa paa den anden Side sandt, at Kassebeholdningen er blevet forøget ganske overordentligt, nemlig med 130 Mill. Kr.

Det var det ene. Naar saa det ærede

Medlem siger, at det er mærkeligt, at man gaar til Statslaan, just naar man har en bugnende Statskasse — man skulde snarere tro, at der var en svindende Statskasse, der vilde foraarsage, at man gik til Statslaan —, vil jeg dertil sige, at den Tale var godt Latin eller godt Dansk, som det ærede Medlem maaske vil have, at jeg skal udtrykke mig, hvis vi levede under almindelige Forhold, men det forekommer mig — dette gælder ogsaa i høj Grad den ærede sidste Taler —, at man pludselig regner med, at vi ikke lever under ganske overordentlige Forhold, hvor alle almindelige Regler — eller almindelige Talemaader, kan man ogsaa sige — ikke har nogen som helst Værdi. Thi hvorfor maa man gaa til Statslaan med en bugnende Statskasse? Fordi Udgiften er saa langt mere svimlende, end Statskassen kan komme op imod med sin Bugnen. Naar vi f. Eks. med Militærudgifterne er gaaet til et saadant Beløb, at vi i afvigte Finansaar naaede op til 119 Mill. Kr. — det er ikke det nøjagtige Tal, det vil først findes paa Statsregnskabet, det er et foreløbigt Tal, for hvis Nøjagtighed jeg nogenlunde kan indestaa —, og man kan forvente, at Udgiften vil blive den samme i indeværende Aar — hvis der da ikke, hvad jeg meget vilde ønske, skulde blive Enighed her i den høje Rigsdag om med almindelig Tilslutning at nedsette Militærudgiften —, saa forekommer det mig ikke mærkeligt, at man er nødt til i Kassen at have Midler til at imødegaa de overordentlig store Udgifter, der kommer.

Det ærede Medlem sagde, at mine Udtalelser havde været anderledes tidligere, at jeg var gaaet ud fra, at man i indeværende Finansaar vilde komme nogenlunde ud af det med Indtægt og Udgift, men der tager det ærede Medlem fejl. Jeg er ganske overbevist om, at han taler i god Tro, men det ærede Medlem tager fejl. De sidste Udtalelser, jeg er fremkommet med om den Sag, fremsatte jeg i Marts i Landstinget, hvor jeg havde en Diskussion derom med den ærede Ordfører for Venstre Jørgen Pedersen — man har jo nu Lov til at nævne Navnet. Ved den Lejlighed paapegede jeg, at der efter al Sandsynlighed i det nu afvigte Finansaar vilde blive et Overskud, og jeg er ogsaa nu overbevist om, at der vil fremkomme et efter Forholdene ret betydeligt Overskud paa de løbende Indtægter og Udgifter, §§ 1—7 sammenlignet med §§ 8—25. Men jeg tilføjede udtrykkelig, at for det Finansaar, vi kom ind i, altsaa indeværende Finansaar, vilde Forholdet blive et andet, der maatte man regne med et endog betydeligt Underskud.